

The Advent of Fear, Part One. By Mark B. Oliver.

Advent strachu, časť 2. Do Slovenčiny preložil: matolas

Prázdno-oká slúžka prišla až k Beth ako sa piskľavý zvuk Doctorovho prístroja pomaly zastavoval. Pomaly otvoriac svoje oči Beth zistila že je späť v kuchyni jej babky. Žiadny služobníci, žiadny Doctor ale stále držala adventný kalendár ktorý pre pár momentami Doctor skúmal. Keď uvidela prichádzajúcu babku s pol tuctom naplnených tašiek, oprela sa o stôl. Beth nechtiac vykričkla keď sa babka naraz objavila.

"Prepáč, drahá, nechcela som ťa vystrašiť!" Usmiala sa jej babka. "Si v poriadku? Si biela ako stena.

"Je mi dobre," zamrmlala Beth. "Len som ťa nepočula ísť, to je všetko." Predtým než ju babka mohla vyspovedať ešte viac, zmenila niečo o jej domácich úlohách a vybehla hore schodmi.

Beth bola vo svojej spálni a vymieňala si pyžamo za džínsy, tenisky, dlhú blúzu a jej najteplejší sveter. Ak by sa vrátila chcela byť v teple a tentokrát pripravená, musela sa vrátiť, pomôcť Doctorovi. Zdvíhajúc adventný kalendár, Beth zasvietila baterku ktorú skoršie vzala z babkinej skrinky s náradím. Vyšla zo spálne a zbehla do kuchyne. Stojac v tmavej izbe osvetlenej len s baterkou sa pozrela na svoje náramkové hodinky. Pomaly z druhou rukou pohla ručičkami aby všetky tri ukazovali na číslo 12. Bola polnoc. Zhlboka sa nadýchnuc s kombináciou strachu a predtuchy sa Beth dotkla 17. okienka a pomaly ho otvorila.

"Beth!" zakričal Doctor. Boli sami v starej kuchyne a držal lucernu. "Vedel som že s tebou môžem rátať!" Sfúkol sviečku z lucerny.

"Ako si unikol?" spýtala sa Beth.

"Ahh, nuž, slúžky reagovali na môj sonický skrutkovač..." Doctor zamával svojím zvláštnym prístrojom predtým než ho schoval do vrečka. "Videli to ako hrozbu pre kalendár, ale keď som ho vypol, hrozba bola preč a jednoducho pokračovali s tým čo robili...akoby sa nič nestalo." Doctor hlas už stíšil keď zobral od Beth kalendár a znovu ho začal skúmať.

"Šikovné! Teda, nesprávne. Ale šikovné. Ktokoľvek je za týmto vytvoril ten prístroj tak aby vyzeral ako obyčajný adventný kalendár. Má trochu pomiešané dáta ale aj tak...ak by si nenašla stopy, Beth, pochybujem že by som si uvedomil že toto je kľúč k všetkému." Znovu sa tak usmial. "Ďakujem."

"Takže aký je náš ďalší krok?"

"Nájdeme pravý kalendár, ten čo si akože našla v babkinom podkroví. Takže zaujímalo by ma kde - "

"Čo tak v knižnici? Je to ideálne miesto zo všetkými tými poličkami."

"Knižnica? Oh, nemyslím si - "

"Čo je zlé na knižniciach?"

"Nič. Mám rád knižnice. Milujem knižnice. Akurát že len nedávno som navštívil knižnicu kde...oh no tak. Je to knižnica!" Ako prešli cez halu Doctor zrazu zastavil. Zablýskalo sa na hodiny starého otca čo stáli oproti stene naproti predným dverám. Pomaly sa k nim začal približovať a stále na ne pozeral. "Beth, ako dlho hovoríš že si bola naspäť?"

Na chvíľu sa zamyslela. "Nanajvýš pár minút." Doctor sa postavil bokom a uvidela hodiny. Bolo 1:43. Bethine hodinky tiež indikovali že volo takmer štvrt na dve. "Ako je to možné?" spýtala sa zo záujmom.

Vyzerá to že relatívny čas akceleruje. Musíme sa poponáhľať."

Beth posvietila baterkou na knižnicu pričom sa dvere za nimi pomaly zavreli. Stovky kníh viseli na stenách a bolo ťažké mnohé z nich nenechať v tme. Beth zavadila o stoličku ktorú v tej tme nevidela a popadla dych. Doctor sa upokojujúco chytil jej ramien.

"To je v poriadku, Beth, všetci spia." Doctor dočiahol na knihu a vytiahol ju z poličky, "Bleak House," oznámil, "Jedna z Charlieho najlepších." Išiel knihu vrátiť do poličky ale nejaká mocná sila mu ju vytrhla. Vyletela mu z ruky a trafila záclonu na konci izby. Bethine oči sa rozšírili keď uvidela že tucty kníh sa začali hýbať. Bez varovania na ňu letela kniha, jemne minula jej hlavu. Potom ďalšia na Doctora a ďalšia a ďalšia. Skočil do akcie, prebehol cez celú izbu, držiac pri hlave stoličku a ťahajúc Beth ku dverám.

Beth sa dotkla kľúčky ale neotvorila sa. "Nemôžem to otvoriť!" kričala ako na nich leteli knihy; Beth, si uvedomila že útočia na Doctora, ktorý ju chránil pred zlomyseľným prepadosm. Sonický skrutkovač zabzučal keď ho Doctor namieril na kľučku, ale aj tak sa nepohla.

"Nevydrží to dlho," uvedomila si hneď Beth.

Naraz sa krčila pod Doctorovým ramenom a prechádzala cez izbu, odrážajúc ťažké knihy lietajúce vzduchom. Jej úzke prsty stlačili skrytú zrážku. "Mám to!" Časť steny sa otvorila a

Beth s Doctorom prešli skrz aby utiekli paľbe, dvere sa za nimi rázne zatvorili. Zľazka dýchajúca Beth sa oprela o stenu lapajúc po dychu kým si Doctor prešiel prstami cez vlasy.

"Čo som ti vravel? Ja a knižnice. Vždy! Ale Beth!" Doctor ju chytil za ramená. "To bolo skvelé!" jasne povedal. "A pozri sa ako sa nás snaží niekto zastaviť nájsť ten druhý kalendár..."

Stáli v kamennej chodbe.

"Toto vedie do obývačky," zafučala Beth. "Môj dedko mi to tu ukázal pred rokmi. Je úžasné čo si pamätáš v kríze." Na konci chodby Beth našla správne miesto na tehlách a dvere sa otvorili, zaplniac chodbu silným svetlom. Nečakané svetlo ich oboch na chvíľu oslepila, ale ich oči si rýchlo zvykli keď vstúpili do izby. Závesy boli odtiahnuté a na svetlom, bielom, trávniku pokrytom snehom Beth mohla vidieť zvláštnu modrú búdku ktorú si všimla už predtým. Bolo na nej niečo neopísateľne upokojujúce.

Ale teraz bola vyrušená ďalšou prítomnosťou. Cudzinec stál pri kredenci chrbotm k Beth a Doctorovi pričom skúmal niečo na povrchu. Mierne sa otočil a Beth inštiktívne ustúpila. Bol bledý, vysoký a veľmi chudý, elegantne oblečený v temnom, vážnom obleku s maličkými bielymi klinčekmi v gombíkovej dierke.

Beth vypla baterku a položila ju na jednu stranu stolu. Doctor sa pozrel na hodiny nad kredencou. "Už je 9:10," oznámil. Chudý muž sa pohol k stoličke, dvíhajúc noviny z kredencu pričom prešiel ďalej. Beth uvidela jeho malé, tmavé prasačie oči, veľké okuliare a malé fúzy. Posadil sa do hlbokej červenej džentlmenskej stoličky.

Doctor sa pohol ku kredencu a Beth si všimla na čo hľadá. Bol to adventný kalendár, svetlejší, novší než ten jej ale bezpochyby ten istý. Doctor zobral jej kalendár z vrecka a položil ho k tomu druhému.

Praskavý zvuk vyšiel z oboch obrazov a medzi nimi zasvietilo modré svetlo, ako malá skupinka bleskov.

"Tak to je zaujímavé..." zamrmlal Doctor, "A nemalo by sa to diať." Dotkol sa obrazu predtým než ho strhlo ako ho zasiahol jeden z bleskov. "Jop, nuž, mohli sme si všimnúť že to môže bolieť." Doctor jemne ustúpil. "Je to s časti organické, povedal, "To je jediné vysvetlenie."

"Organické? Ale je to vyrobené z kovu."

"Nie je to kov známy na tejto planéte, Beth. Je to nejaký druh organickej mimozemskej technológie, nespoznávam ho. A to je zriedkavé. A znepokojujúce. Organický komponent je to čo tvorí výskyt energie." Beth sa slepo pozrela a Doctor dodal, "Ak sa tá istá organická vec z iného času dotkne s prítomnou, vypustí sa veľké množstvo energie." Ako rozprával Doctor zazrel na muža. Pozeral sa priamo na neho.

"Kto si?" žiadal Doctor. Prízračná postava sa znížila do novín bez zastavenia upreného hľadania a otočil hlavou tak jemne že udržal očný kontakt.

"Dávam ti šancu," povedal Doctor. "Pusti nás teraz a odíď v mieri. Viem že nie si človek a viem ti pomôcť. Ale ak budeš s týmto pokračovať nebudem zodpovedný za svoje činy. Doctor hlas znel temným tónom ale ani reakcia od cudzinca, len studený, nežmurkajúci pohľad. Zrazu sa postavil a rýchlo odišiel z izby. Beth a Doctor bežali na chodbu ale nebolo ho nikde vidieť.

"Kam odišiel? Nemohol prejsť cez halu tak rýchlo!" povedala Beth.

"Čo je za týmito dverami?" spýtal sa Doctor.

"Jedáleň," odpovedala Beth, strach je vstúpil do hlasy.

Doctor s pozrel dole a jemne povedal. "To je v poriadku, nemusíš ísť so mnou ak nechceš. Môžeš zostať tu pri ohni."

Beth sa pozrela naspäť do obývačky a odpovedala. "Nie, s tebou sa cítim bezpečnejšie, Doctor."

Doctor sa pohol do jedálne, jemne otvoril dvere a vstúpil dnu. V jednom záblesku bola tma a izba bola osvetlená jediným veľkým lustrom na ktorom boli tucty sviečok položené na dlhom jedálenskom stole. Beth sa na seba nahnevala že si nenechala baterku pri sebe pričom sa jej oči prispôsobili relatívnej tme v izbe. Nebolo ani stopy po ich "koristi".

Bledé modré svetlo vtrhlo cez tmú a bez slova sa pohli k nemu. Navzdory nebezpečenstvu Beth ucítila pocit pokoja a niekde v nej si uvedomila že svetlo jej lichterá, upokojuje ju, lichterá ju, chytá ju do pasce. Keď prešli cez izbu mohla vidieť svetlo prichádzajúce spoza záclon. Svetlo. Mäkké, lichterivé svetlo...

S ostrým, náhlým pohybom Doctor zatiahol záclony nabok a Beth skríkla keď uvidela za nimi mužovu tvár hľadiacu na nich.

Pocítila úľavu keď si uvedomila že je na druhej strane okna ale hlbší pocit strachu k nej prišiel keď sa otočil, pozerajúc sa na trávnik. Modrá búdka ktorú videla predtým bola teraz krytá iskrivým modrým svetlom. Svetlo bolo nejaký druh väzenia.

Doctor sa dlaňou udrel na čelo. "Samozrejme!" zakričal. "Myslel som že chce mňa, nás, preč z cesty, ale tak to vôbec nie je. Chce to TARDIS. Používa uvoľňovaciu časovú energiu aby zničil jej obranu!"

"To je tvoja loď?"

"Oh, áno! Nie je čas na vysvetľovanie, Beth, ale ten mimozemšťan chce posledný fungujúci stroj času vo vesmíre a potrebujeme tvoj adventný kalendár aby sme ho zastavili."

"Povedal si stroj času?"

Ale Doctor už bežal k dverám. Rýchlo sa pred ním zavreli. Ako Beth bežala k nemu ucítila chladný vánok na svojej hlave. Luster sa začal točiť a naberal rýchlosť. Točil sa rýchlejšie a rýchlejšie kým jeho reťaze ticho nepukli. Beth sa nechtiac trhla očakávajúc že sviečky spadnú na stôl pod lustrom, ale luster sa začal vznášať.

Pozrela sa na Doctora v úžase keď sa ohne sviečok spojili v jeden. Zrazu sa tento kruh ohňa blížil rýchlo k nim a Beth inštinktívne strhla Doctora k zemi ako ohne prešli cez vzduch kde bola predtým jeho hlava.

"Vďaka za to," ocenil Doctor. Schovali sa pod stôl kým ohne znovu započali svoj útok, šľahajúc plameň za plameňom na vrch stola.

"Dlho nás to neochráni," zašepkala Beth.

Doctor nastavoval svoj sonický skrutkovač a hovoril jej aby ostala kde bola; vystrčil sa spod stola a postavil sa na nohy. Reagujúc na pohyb, luster letel k nemu. Doctor namieril sonický skrutkovač priamo na prichádzajúci oheň a aktivoval ho.

Nič sa nestalo.

Kruh ohňa stále mieril na Doctor. Beth bez rozmyslu buchla dlaňami na podlahu, odťahujúc sa od takmer istej kolízie ale na posledný moment za zvuk z sonického skrutkovača zvýšil o jednu oktávu a luster bol zastavený. očividne bojujúci z prístrojom o kontrolu. Pohľad divokej koncentrácie na svojej tvári, Doctor zvýšil zvuk sonického skrutkovača. A potom bol koniec. Ohne sa strojnosťami a s buchotom spadli na podlahu.

"Pod!" zakričal Doctor Beth.

Bežali rovno k dverám ale Beth položila svoju ruku na Doctorove rameno, a prinútila ho zastaviť. Chvíľu trvalo kým zaregistrovali zvuk ale obaja počuli malé šepotanie ozývajúce sa navôkol, mnoho hlasov hovoriacich naraz, plačúce dieťa.

"Pasca sa zatvára, realita preniká dnu. To sú hlasy ľudí čo tu žili. Sme takmer mimo času, Beth. Potrebujem tvoju pomoc. Vyznáš sa v...pod', vysvetlím ti to po ceste.

Stál čakajúc na nich ako vstupovali do obývačky ktorá bola zahrnutá denným svetlom. Doctor sa pohol k obrazom, modrá elektrická energia bola teraz ešte silnejšia. Mimoszemšťan na nich chladno na nich hľadel, očividne ľahostajný ich prítomnosťou. Doctor dosiahol na Bethin adventný kalendár. Šepoty sa začali zvyšovať a boli hlasnejšie a hlasnejšie dosahujúc stupňujúci sa ohlušujúci zvuk. Doctor chytil Bethin kalendár. Prešla cez neho energia a Doctor bol odhodnený cez celú izbu.

Kým sa mimozemšťan pozeral ako letí cez izbu a nehybne leží na zemi, Beth využila svoju šancu. Rýchlo odfotovala divného tvora s fotoaparátom čo skrývala za chrbtom. Okamžite zmizol. Beth si kľakla k Doctorovi ktorý sa opieral o stenu a napravoval si chrbát. Bol dolámaný ale inak bol v poriadku. Každé z okienok na kalendári bolo zrazu otvorené a každé ukryvalo identickú fotku mimozemšťana. Fotku ktorú práve odfotovala. Pomaly fotky mimozemšťana mizli odkrývajúc fotky celej jej rodiny. Fotky tajomnej izby a Doctor zmizli, tiež, nahradený ďalšími fotkami.

"Je koniec," povedal Doctor sticha keď mu Beth pomáhala vstať. Šepoty stíchli tiež, nahradený zvukmi zaneprázdnenej domácnosti. "Radšej pôjdeme kým si nás všimnú. Myslím že zistíme že nás teraz už môžu vidieť."

"Ako si vedela že keď ho odfotíš tak chytí do pasce samého seba namiesto nás?" spýtala sa Beth, keď o trochu neskôr prešli cez trávnik.

"Niektorí ľudia veria že keď niekoho odfotia ukradne im to ich dušu. Mimozemšťan používal technológiu na podobnom princípe a použili sme tie vedomosti proti nemu."

"A celý čas si mala foťák..."

"Oh, nuž vieš ako to chodí. Vezmeš nejaké veci, dáš si ich do vrečka a zabudne na nich až dovedy kým ich potrebuješ." Povedala Beth. "Teraz, je čas dostať ťa domov, Beth Summersová, predtým než sa tvoja babka začne báť."

"Mala som dosť vzrušenia na celý život!" odpovedala kým Doctor odomykal dvere do TARDIS. Beth vstúpila dnu, zasmial sa keď začala lapať po dychu. Zaviedol ju do lode a váhal kým zavrel dvere, hľadiac na trávnik imponujúceho Viktoriánskeho domu. Na sekundu si Doctor myslel že videl bledú postavu hľadiacu na neho z druhej strany záhrady. Opatrne zatvoril dvere a o chvíľu sa TARDIS dematerializovala, pozorovaná jediným pozorovateľom z diaľky, predtým než tiež zmizol do ranného vzduchu.

Koniec

Viac na www.doctorwho.dobrodruh.net